

върнѣжъ въ България, той е учителствувалъ повече отъ 20 години до и послѣ освобождението. Зималъ е участие при разрѣшението на Българския църковенъ въпросъ. Билъ е на турска държавна служба, (струва ми се послѣдната му служба е била членъ въ свѣта при Министерството на Просвѣщението съ чинъ Рутбей — Сание), цензоръ на българскитѣ книги, депутатъ въ първото Велико Народно Събрание въ Търново, а сѣщо и въ второто Обикновенно Народно Събрание. Билъ е сѣщо Подпрѣдсѣдателъ въ Държавния Съвѣтъ, Директоръ на Софийската Класическа Гимназия, членъ въ Вакувската Коммиссия и пр. Той написалъ и прѣвелъ: *Малка бѣлгарска читанка*, Руссе, 1868 година; *свѣщенна история*; *Катихизисъ* за първоначалнитѣ училища; *Очерки изъ историята на народнитѣ прѣдания* въ двѣ части; *Всеобща история* прѣводъ, въ три части; *Приключенията на Телемаха* отъ Фенелона, прѣводъ, Цариградъ, 1873 година; *Катихизически поучения*, *История на инквизицията* прѣводъ; *Послѣднитѣ дни на Помпея*, прѣводъ; *Сцени и картини изъ Американския животъ*, прѣводъ, Цариградъ, 1868 година; *По въпроса за женитѣ*; двѣ брошури за Охридската и Ипекската Архиепископия; *Пикильо Алиага* отъ Ев. Скриба, прѣводъ, Цариградъ 1875 година, два тома: *Политическа Икономиа* отъ Отто Хюбнера, прѣводъ; *Малкъ Български писмовникъ*, Руссе, 1868 година и разни научни и политически статии въ периодическитѣ издания „*Български Книжници*“, „*Читалище*“, „*Вългарска Иллюстрация*“, в. в. „*Цариградски Вѣстникъ*“, „*Право*“, „*Напрѣдъкъ*“, „*Македония*“ (гледай 1866 година) и пр. Н. Михайловски живѣше въ София и се ползуваше съ петстотинъ лева мѣсечна пенсия отъ държавата, а на 15-й Декемврий 1892 г. се помина въ Столицата.

Ето какво говори самъ вѣстникътъ за направлението и духътъ, който е слѣдвалъ:

„Като свършвами сега съ този брой годинж-тъ на изданіето на *Свѣтникъ-тъ*, ній помислими за добро да ся обърнемъ къмъ минало-то и да наумимъ кратко онова, съ което ся е занимавалъ този листъ въ продълженіе-то на годинж-тъ, за да не оставимъ никому никакво недоуменіе за направленіе-то и духъ-тъ, който сми слѣдвали, а равно и да напомнимъ всѣкому,